

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym do Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 19 grudnia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Z. wystąpiła przeciwko (...) Szpitalowi (...) w Z. o zapłatę kwoty 148.960,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 147.120,52 zł od dnia wniesienia pozwu oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1839,62 zł za okres od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu podano, że strony łączyły umowy sprzedaży wyrobów medycznych, przy czym powód dostarczył tego rodzaju wyroby stronie pozwanej, lecz nie uzyskał zapłaty za nie – w zakresie kwoty wynoszącej 147.120,52 zł. Powód określił ponadto kwotę skapitalizowanych na datę 17 grudnia 2018 roku odsetek za opóźnienie na kwotę 1839,62 zł.

(pозew k. 3-5, zestawienie zawierające obliczenie kwoty odsetek za opóźnienie załączone do pozwu k. 21-22)

W dniu 30 stycznia 2019 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo.

(nakaz zapłaty k. 29)

Strona pozwana złożyła sprzeciw od wyżej opisanego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

(sprzeciw k. 34-42)

W piśmie procesowym, które wpłynęło do tutejszego Sądu w dniu 3 kwietnia 2019 roku, tj. przed pierwszym terminem rozprawy, strona pozwana oświadczyła, że cofa pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie żądania zapłaty należności głównej w kwocie 19.480,85 zł.

(pismo procesowe powoda k. 64-72)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powodowa spółka zawarła z pozwanym szpitalem następujące umowy, których przedmiotem była dostawa przez wyżej powodową spółkę sprzętu medycznego dla pozwanego szpitala:

- umowę nr (...) z dnia 18 października 2016 roku,
- umowę nr (...) z dnia 30 maja 2017 roku,
- umowę nr (...) z dnia 6 czerwca 2017 roku,
- umowę nr (...) z dnia 28 czerwca 2017 roku,
- umowę nr (...) z dnia 18 stycznia 2018 roku,
- umowę nr (...) z dnia 27 marca 2018 roku.

W §12 ust. 2 każdej z tych umów (w przypadku umowy z 27 marca 2018 roku - §11 ust. 2) umieszczono postanowienie, zgodnie z którym przed każdym wystąpieniem z powództwem o zapłatę należności wykonawca zamówienia (tj. powód) zawiaduje zamawiającego (tj. pozwany szpital) do próby ugodowej.

(kopie umów k. 82-115)

Realizując dostawy na podstawie wyżej przywołanych umów powodowa spółka dostarczyła pozwanemu szpitalowi wyroby medyczne i w związku z ich dostarczeniem wystawiła dla pozwanego faktury VAT na łączną kwotę 147.120,52 zł.

Pozwany szpital złożył pisemne oświadczenie o zaksięgowaniu w jego księgach rachunkowych wszystkich faktur VAT wymienionych w zestawieniu załączonym do pozwu, tj. faktur na łączną kwotę 147.120,52 zł – potwierdzając także terminy zapłaty wynikające z poszczególnych faktur.

(zestawienie faktur załączone do pozwu k. 21-22, kopia oświadczenia pozwanego o zaksięgowaniu faktur wraz zestawieniem faktur k. 120)

Łącznie po stronie pozwanego szpitala powstał w stosunku do powodowej spółki dług pieniężny dotyczący zapłaty należności głównej w kwocie 147.120,52 zł oraz zapłaty skapitalizowanych na dzień 17 grudnia 2018 roku odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w kwocie 1839,62 zł.

(okoliczność niesporna, zestawienie skapitalizowanych odsetek k. 21-22 niezakwestionowane przez stronę pozwaną)

W dniu 15 lutego 2019 roku pozwany szpital zapłacił powodowi na poczet wyżej wskazanej zaległości kwotę 19.480,58 zł z tytułu należności głównej.

(okoliczność niesporna podniesiona przez stronę pozwaną – pismo k. 34, przyznana przez stronę powodową – pismo k. 64, potwierdzenie przelewu k. 45)

Powód przed wytoczeniem powództwa w sprawie niniejszej nie skierował do sądu wniosków o wezwanie pozwanego do zawarcia ugody sądowej.

(okoliczność niesporna)

Zaznaczyć należy, że wyżej opisany stan faktyczny w istocie nie był przedmiotem sporu między stronami postępowania – żadna z wyżej przytoczonych okoliczności faktycznych nie została zaprzeczona przez stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie prowadzone w niniejszej sprawie podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zakresie dotyczącym roszczenia powoda o zapłatę przez pozwanego kwoty należności głównej wynoszącej 19.480,58 zł, z uwagi na skuteczne cofnięcie pozwu w tym zakresie (art. 203 § 1 k.p.c.).

Stwierdzić należy w dalszej kolejności, że strona pozwana nie zaprzeczyła twierdzeniom powoda co do wykonania przez niego na rzecz pozwanego przewidzianych wyżej przywołanymi umowami stron dostaw wyrobów medycznych o łącznej wartości podanej w pozwie, jak również przyznała, że otrzymała i zaksięgowała w swoich księgach rachunkowych otrzymanej od powodowej spółki faktury VAT wymienione w załączniku do pozwu. W istocie zatem pozwany przyznał, że po jego stronie doszło do opóźnienia w spełnieniu na rzecz powoda świadczenia pieniężnego opisanego w pozwie. Niesporne między stronami procesu było także i to, że na poczet wyżej wskazanego zobowiązania pieniężnego wynikającego z zawartych przez strony umów o dostawę wyrobów medycznych, pozwany zapłacił powodowi jedynie kwotę 19.480,58 zł, co nastąpiło już po złożeniu pozwu w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego, roszczenie zgłoszone w pozwie, znajdujące podstawę w treści zawartych przez strony umów (każda z tych umów w §4 zawierała określenie wysokości wynagrodzenia powoda należnego mu od pozwanego za dostarczenie wyrobów medycznych) oraz w art. 535 k.c., w zakresie dotyczącym zapłaty należności głównej w kwocie 127.639,94 zł (147.120,52 zł - 19.480,58 zł), należy uznać za uzasadnione.

Nie jest zasadny zarzut strony pozwanej, która w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosiła, że pozew złożony w niniejszej sprawie jest przedwczesny, gdyż powód zaniechał wykonania obowiązku przewidzianego w każdej z

wyżej przywołanych umów, tj. zaniechał złożenia wniosku do sądu o zaniechanie pozwanego do próby ugodowej na podstawie art. 184 k.p.c. Niesporne w niniejszej sprawie jest to, że do tego rodzaju wezwania ze strony powodowej rzeczywiście nie doszło. Stwierdzić jednak należy, że z treści zawartych przez strony umów o dostawę wyrobów medycznych nie wynika, aby strony uzależniły wymagalność przysługującego powodowi roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za dostarczone wyroby medyczne od uprzedniego zaniechania pozwanego do próby ugodowej – wniosek taki nie wynika z treści wyżej przywołanych umów. Strony wprawdzie wprowadziły do zawartych przez siebie umów postanowienie dotyczące wezwania do próby ugodowej przed wystąpieniem do sądu z powództwem o zapłatę, jednakże nie przewidziały żadnej sankcji niezastosowania się do tego wymogu, jak również nie zastrzegły, że do czasu spełnienia tego wymogu roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za dostarczone wyroby medyczne pozostaje niewymagalne. Z kolei w każdej z zawartych przez strony umów w §4 ust. 12 określono, że zapłata za dostarczone wyroby medyczne nastąpi w terminie nieprzekraczającym 60 dni od daty wystawienia przez dostawcę faktur VAT – tak określony termin zapłaty upłynął w stosunku do wszystkich objętych pozwem należności pieniężnych (co wynika chociażby z pisemnego oświadczenia strony pozwanej z k. 120 akt sprawy). Tym samym roszczenie powoda nie może zostać uznane za „przedwczesne”, skoro dotyczy wykonania istniejącego i wymagalnego zobowiązania pieniężnego.

Zasadne jest także roszczenie powoda o zapłatę odsetek za opóźnienie od opisanej w pozwie należności głównej, tj. odsetek skapitalizowanych na dzień 17 grudnia 2018 roku w kwocie 1839,62 zł oraz dalszych odsetek od należności głównej za okres po wniesieniu pozwu (tj. odsetek od kwoty 127.639,94 zł za okres od dnia 19 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty tej kwoty oraz odsetek od kwoty 19,480,58 zł za okres od dnia 19 grudnia 2018 roku do dnia 15 lutego 2019 roku, tj. do dnia, w którym nastąpiła zapłata przez pozwanego tej należności głównej). Podstawę prawną tego roszczenia powoda stanowi art. 481 § 1 k.c. – wobec wyraźnej i imperatywnej treści tego przepisu, brak jest podstaw do uznania za zasadny zarzutu strony pozwanej wskazującego na brak w umowach łączących strony odrębnego postanowienia dotyczącego zapłaty odsetek za opóźnienie. Do określenia stopy procentowej należnych powodowi odsetek za opóźnienie w zapłacie należności głównej zastosowanie znajdują przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 684). Pozwany szpital – co wynika chociażby z treści zawartych przez strony umów – jest podmiotem, do którego zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, wobec czego z mocy art. 2 pkt. 1) i 3) w związku z art. 4 pkt 1) ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych do umów zwartych przez powodową spółkę z pozwanym szpitalem zastosowanie znajdują przepisy tejże ustawy, w szczególności jej art. 8 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 2). Z tych ostatnich przepisów ustawowych wynika ciążyący na pozwanym szpitalu obowiązek zapłaty na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, których wysokość określa art. 4 pkt 2) wyżej przywołanej ustawy.

Strona pozwana nie kwestionowała wyliczenia wysokości odsetek skapitalizowanych zawartego w załączonym do pozwu zestawieniu (k. 21-22). Strona pozwana zarzuciła natomiast, że domaganie się przez powoda zapłaty wyżej określonych odsetek za opóźnienie stanowi nadużycie prawa podmiotowego powoda (art. 5 k.c.), tj. z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy narusza zasady współzycia społecznego – a to dlatego, że „pozwany dokłada wszelkich starań, aby móc pomimo bardzo trudnej i stale pogarszającej się sytuacji finansowej, spełniać zobowiązania wobec swoich kontrahentów (...) opóźnienia w płatnościach nie wynikają ze złej woli Szpitala lub zaniechań z jego winy, ale wyłącznie z faktu, iż w obecnej sytuacji nie dysponuje środkami, które mogłyby swobodnie przeznaczać na zaciągnięte przez siebie zobowiązania” (k. 36).

Stwierdzić wobec tego należy, że przytoczone przez pozwanego okoliczności dotyczące jego trudnej sytuacji finansowej i braku środków pieniężnych na spłatę zobowiązań umownych nie wskazują na to, aby wystąpienie przez powoda z powództwem o zapłatę odsetek za opóźnienie naruszyło jakiegokolwiek zasady współzycia społecznego. Obie strony wyżej przywołanych umów są profesjonalnymi uczestnikami obrotu gospodarczego, wobec tego już w momencie zawierania tych umów musiało być dla nich oczywiste, że opóźnienie się przez pozwanego w zapłacie na rzecz powoda należności głównej będzie skutkowało obowiązkiem zapłaty odsetek za opóźnienie w wysokości wynikającej z wyżej przywołanych przepisów ustawowych. Brak jest jakiegokolwiek podstaw do przyjęcia, że sytuacja finansowa pozwanego jest wynikiem działań lub zaniechań strony powodowej, które zasługiwałyby na negatywną ocenę, co tym samym

oznacza, że brak jest podstaw do uznania, iż sformułowane w niniejszej sprawie przez stronę powodową żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie miałyby stanowić działanie sprzeczne z jakąkolwiek zasadą współżycia społecznego. Podkreślić należy, że brak zapewnienia pozwanemu szpitalowi wystarczających środków pieniężnych przez władze publiczne zobligowane konstytucyjnie do zapewnienia finansowania powszechnie dostępnych świadczeń zdrowotnych (zakładając, że to jest właśnie przyczyną złej sytuacji pozwanego szpitala) nie może oznaczać uznania, że podmiot prywatny pozostający z zakładem opieki zdrowotnej w stosunkach kontraktowych i żądający zapłaty należnych mu świadczeń pieniężnych narusza jakąkolwiek zasadę współżycia społecznego. Dodać należy, że nawet z kopii dokumentów załączonych przez pozwanego do sprzeciwu od nakazu zapłaty (k. 47-49) wynika, że także inne niż powód podmioty prywatne dochodziły od pozwanego zapłaty odsetek za opóźnienie i uzyskiwały uwzględnienie swoich roszczeń na drodze sądowej – trudno zatem byłoby uzasadnić odmienne potraktowanie roszczeń powoda.

Brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości dokonanego przez stronę powodową obliczenia wysokości skapitalizowanych odsetek za opóźnienie wynoszących na dzień 17 grudnia 2019 roku 1839,62 zł – wyliczenie to nie zostało zakwestionowane przez pozwanego. Od tej z kolei kwoty, stosownie do treści art. 482 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 2 k.c. powodowi od dnia złożenia pozwu przysługują dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie.

W zakresie dotyczącym kosztów procesu stwierdzić należy, że powód jest stroną wygrywającą proces w całości, tj. także w zakresie części należności głównej uiszczonej przez pozwanego w dniu 15 lutego 2019 roku, co nastąpiło już po złożeniu pozwu i po doręczeniu pozwanemu odpisu wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty (potwierdzenie doręczenia k. 33). Powód poniósł koszty procesu związane ze swoim udziałem w sprawie obejmujące przede wszystkim opłatę sądową od pozwu w łącznej kwocie 7449 zł, jednakże (z uwagi na częściowe cofnięcie powództwa po doręczeniu odpisu pozwu pozwanemu lecz przed rozpoczęciem rozprawy) zwrotowi na rzecz powoda podlegała połowa opłaty sądowej od cofniętej części powództwa (tj. kwota 487,50 zł - art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tekst jedn. Dz. U. poz. 300 z 2018 roku), co oznacza, że ostatecznie powód pokrył opłatę sądową od pozwu w kwocie 6961,50 zł, którą pozwany – stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. – powinien powodowi zwrócić.

W zakresie dotyczącym wyżej wskazanej kwoty kosztów procesu w niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., o co wносиła strona pozwana, uzasadniająca ten swój wniosek trudną sytuacją finansową. Przepis art. 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od zasady odpowiedzialności strony przegrywającej sprawę za koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) na rzecz zasady słuszności. Art. 102 k.p.c. stanowi bowiem o tym, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustalenie, czy w sprawie zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony", zależy od oceny sądu rozpoznającego daną sprawę. Istotne znaczenie dla możliwości zastosowania w omawianym kontekście zasady słuszności ma ocena zachowania stron procesu z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 27 kwietnia 2012 r., sygn. akt V CZ 2/12). Za trafny należy uznać pogląd, zgodnie z którym sama trudna sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona nie byłaby w stanie ponieść kosztów procesu w inny sposób niż w drodze poddania się postępowaniu egzekucyjnemu, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów procesu wygrywającemu przeciwnikowi, chyba że na rzecz strony przegrywającej przemawiają dalsze, szczególne okoliczności, które łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Tego rodzaju dodatkowe, szczególne okoliczności mogą polegać w szczególności na niewłaściwym z określonych względów (tj. z punktu widzenia powszechnie przyjętych zasad współżycia społecznego) postępowaniu strony wygrywającej proces lub na tym, że błędny pogląd strony przegrywającej dotyczący zasadności jej stanowiska procesowego z pewnych względów może zostać uznany za usprawiedliwiony. W niniejszej sprawie żadna tego rodzaju okoliczność nie zachodzi i nie została także przywołana przez stronę pozwaną, która powołała się wyłącznie na swoją trudną sytuację finansową. Nie ma w niniejszej sprawie podstaw do tego, aby postawić stronie powodowej zarzut nieprawidłowego pod jakimkolwiek względem działania (poza niżej omówioną kwestią rozdzielenia roszczenia powoda na trzy pozwy, co jednak miało wpływ na wysokość wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powoda a nie na łączną wysokość opłaty sądowej od pozwu w trzech odrębnie prowadzonych sprawach). Nie zaistniały także okoliczności, które obiektywnie

usprawiedliwiałyby stanowisko procesowe pozwanego żądającego oddalenia powództwa w całości. Wręcz przeciwnie, w istocie strona pozwana w zakresie wyżej opisanej należności głównej dochodzonej przez powoda z tytułu braku zapłaty za dostarczone wyroby medyczne nie podniosła jakichkolwiek zarzutów co do powstania i wysokości jej zobowiązania. Podkreślić należy, że sam fakt realizacji przez stronę pozwaną istotnych społecznie zadań z zakresu opieki zdrowotnej oraz brak zapewnienia pozwanemu przez władze publiczne wystarczających środków pieniężnych na prowadzenie tego rodzaju działalności nie może oznaczać uznania, że podmiot prywatny pozostający z zakładem opieki zdrowotnej w stosunkach kontraktowych ma być pozbawiony możliwości odzyskania poniesionych przez siebie kosztów procesowego dochodzenia przysługujących mu należności. To na władzach publicznych spoczywa obowiązek finansowania powszechnie dostępnych świadczeń zdrowotnych i trudności w realizacji tego zadania władz publicznych nie mogą oznaczać, że prywatni kontrahenci zakładu opieki zdrowotnej mieliby ponosić koszty finansowe niewystarczającego finansowania publicznego systemu ochrony zdrowia.

Stwierdzić natomiast należy, że powodowi nie przysługuje w niniejszej sprawie zwrot kosztów procesu w pozostałej części, tj. co do wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powoda, które według przewidzianych prawem stawek minimalnych powinno wynieść w niniejszej sprawie 5400 zł (§2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych – tekst jedn. Dz.U. z 2018 roku, poz. 265). Wskazać w tym miejscu należy, że jednocześnie ze złożeniem pozwu w sprawie niniejszej (tj. pozwu dotyczącego zapłaty należności głównej w kwocie 147.120,52 zł z tytułu należności głównej wynikającej z wyżej opisanych stosunków kontraktowych) ten sam powód złożył w tutejszym Sądzie dwa inne pozwy przeciwko temu samemu pozwanemu dotyczące tego samego rodzaju stosunków prawnych, tj. pozew obejmujący żądanie zapłaty należności głównej w kwocie 113.264,83 zł i skapitalizowanych odsetek w kwocie 5678,15 zł (k. 127-129) i pozew dotyczący zapłaty należności głównej w kwocie 197.009,91 zł i skapitalizowanych odsetek w kwocie 6352,01 zł (k. 132-134), przy czym do każdego z tych pozwów załączono to samo zestawienie zaległości z tytułu należności głównej na łączną kwotę 457.395,26 zł (k. 130 i 135), które załączono także do pozwu złożonego w niniejszej sprawie (k. 18). Pierwszy z tych pozwów został skierowany do sądu w dniu 18 grudnia 2018 roku, a drugi w dniu 19 grudnia 2018 roku. Pozwy te, poza odmiennymi danymi liczbowymi, nie różnią się w sposób istotny treścią od pozwu złożonego w niniejszej sprawie. Dodać należy, że kwoty należności głównych dochodzonych w trzech wyżej wskazanych sprawach łącznie sumują się właśnie do wynikającej z wyżej przywołanego zestawienia kwoty 457.395,26 zł i tej właśnie łącznej kwoty należności głównej dotyczyło przedsądowe wezwanie do zapłaty skierowane przez powoda do pozwanego w grudniu 2018 roku (k. 14). Sprawy zainicjowane przez powoda dwoma wyżej przywołanymi pozwami zostały zarejestrowane w tutejszym Sądzie pod sygn. akt II Nc 469/18 (następnie II C 271/19) oraz II Nc 466/18 (następnie II C 329/19) – por. kopie dokumentów na k. 24, 25, 126, 136. Wskazać ponadto należy, że łączna wartość przedmiotu sporu w wypadku, gdyby wszystkich tych należności powód dochodził w jednym pozwu mieściłaby się w przedziale między 200.000 zł a 2.000.000 zł, wobec czego zwrot należnych powodowi kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego wyniosłby (przy stawce minimalnej) 10.800 zł. Na skutek dokonanego przez powoda w ramach trzech wyżej opisanych pozwów tzw. rozdrobnienia roszczeń, wartość przedmiotu sporu w trzech odrębnie zainicjowanych sprawach sądowych mieści się (odpowiednio) w przedziałach między 50.000 zł a 200.000 zł (dwie sprawy) oraz między 200.000 zł a 2.000.000 zł (trzecia sprawa), co oznaczałoby zwrot dla powoda kosztów zastępstwa procesowego (przy stawce minimalnej wynikającej z treści § 2 pkt 6 i 7 wyżej przywołanego rozporządzenia) w kwocie łącznej 21.600 zł (2 x 5400 zł + 10.800 zł), tj. dwukrotnie wyższej niż w przypadku zgłoszenia wszystkich roszczeń przeciwko stronie pozwanej w jednym pozwie. Dodać należy, że w żadnym z tych pozwów powód nie przytoczył jakichkolwiek okoliczności pozwalających na ustalenie, że tego rodzaju odrębne zgłoszenie w trzech pozwach roszczeń wynikających z takich samych co do istoty umów zawartych z pozwanym i opartych na analogicznych w każdej sprawie okolicznościach posiadało jakiekolwiek obiektywne uzasadnienie – czemu zresztą przeczy wyżej przytoczony fakt, tj. objęcie wszystkich wyżej opisanych należności głównych jednym przedsądowym wezwaniem do zapłaty w grudniu 2018 roku.

Dodać należy, że wprawdzie żaden przepis ustawowy nie zabrania wierzycielowi tzw. rozdrabniania roszczeń pieniężnych w przypadku ich dochodzenia na drodze sądowej, jednakże w okolicznościach konkretnej sprawy sąd ją rozpoznający powinien ocenić, czy w kontekście rozstrzygnięcia o kosztach procesu między stronami tego rodzaju rozdrobnienie identycznych co do istoty i podstawy prawnej roszczeń nie oznacza, że koszty procesu poniesione

przez powoda są w części niecelowe w świetle treści art. 98 § 1 w zw. z art. 109 § 2 k.p.c. – w szczególności przy uwzględnieniu dyspozycji art. 3 k.p.c., który to przepis nakłada na strony procesu obowiązek dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami. Podzielić należy wyrażony w doktrynie prawa procesowego cywilnego (por. F. Rosengarten, Dopuszczalność rozdrabniania roszczeń a koszty procesowe, Palestra nr 9 z 1969 roku, s. 70) oraz w orzecznictwie sądowym (postanowienie SO w Szczecinie z dnia 12 lipca 2013 roku, II Cz 498/13) pogląd, zgodnie z którym wprowadzenie do zasady rozdrabniania roszczeń dla celów procesowych nie można uznać za niecelowe dochodzenie praw w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c., jeżeli jednak wytoczenie kilku pozwów o poszczególne części tego samego roszczenia nie było usprawiedliwione żadnym rozsądnym interesem wierzyciela ani obiektywnie uzasadnionym celem procesowym, natomiast zmierzało do pomnożenia kosztów procesowych i stanowiło swego rodzaju szykanę dla dłużnika, wówczas sąd jest uprawniony do uznania w pewnym zakresie kosztów procesu po stronie powoda (wierzyciela) za poniesione w sposób niecelowy. Jak już wyżej wskazano, w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że rozdzielenie identycznych co do zasady odpowiedzialności i podstaw roszczeń powoda przeciwko pozwanemu na trzy różne pozwy, które zostały złożone jednocześnie, miało jakkolwiek inny uchwytny cel niż pomnożenie kosztów procesu w zakresie dotyczącym przysługującego powodowi zwrotu kosztów zastępstwa procesowego: zamiast zwrotu tych kosztów w kwocie 10.800 zł dzięki rozdrobieniu roszczeń powód mógł żądać zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie dwukrotnie wyższej (21.600 zł) – dodać należy, że w wyroku wydanym w jednej z toczących się równolegle spraw (II C 369/19 – tj. w sprawie, w której powód dochodził największej kwotowo części swoich roszczeń) powód otrzymał od pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10.800 zł. W tej sytuacji należało uznać, że koszty zastępstwa procesowego dochodzone przez powoda w sprawie niniejszej z wyżej omówionych względów nie stanowiły kosztów celowych w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 109 § 2 k.p.c. i nie podlegają zwrotowi przez pozwanego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku o wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

Dnia 19 czerwca 2019 roku SSR (del.) Adam Borowicz